

[Iver Poulsen.]

bruge finanspolitikken i kampen for folkesundheden, men — som det også er nævnt — hvis finansministeren selv tror på effektiviteten af dette våben i sygdomsbekæmpelsens tjeneste, så afgiftsforhøjelsen på cigaretter vil bringe cigaretforbruget ned, vil beregningen af denne skats provenu jo ikke holde stik. For øvrigt kan jeg heller ikke se, at det skal være en finanspolitisk statsopgave at dirigere og ensrette borgernes forbrugsvaner; det må være noget, man kan overlade voksne mennesker selv at afgøre.

Hvad øllet angår, kan det vel falde ind under begrebet „den lille mands snaps“, som regeringspartiet i sin tid startede; det skal jeg ikke komme nærmere ind på her. Men som også nævnt af foregående ordførere kan finansministeren da i hvert fald ikke her støtte sit forslag med en henvisning til sundhedsmæssige hensyn. For øvrigt synes jeg, at øllet er hårdt nok ramt i forvejen, og jeg tror ikke, at det er nogen god gerning at gøre enhver form for helsebringende nydelsesmidler så dyr, at den falder ind under begrebet luksus og derfor forbeholdes bestemte, mere velhavende befolkningsgrupper.

Men det værste af de tre lovforslag er naturligvis det, der angår den foreslåede forhøjelse af benzinafgiften. Denne forhøjelse vil som nævnt betyde en fordyrelse af den stadig stigende landevejstransport, og denne fordyrelse vil uvægerlig afsætte sig i højere varepriser, og så har vi spiralen igen med stigninger i pristallet og stigninger i lønudgifterne. Så er spørgsmålet, om lønmodtagerne da, når vi kommer frem til den tid, og hvis vi har en socialdemokratisk regering, vil få lov til at beholde denne lønstigning.

Endvidere vil benzinafgiftsforhøjelsen betyde øgede transportomkostninger for arbejdere og funktionærer til og fra arbejdspladsen, og den vil medføre en stigning i vort omkostningsniveau og i samme grad forringe erhvervslivets og dermed ikke mindst vore eksporterhvervs konkurrenceevne, og det er ikke lige netop det, vi trænger mest til i øjeblikket.

Den ærede ordfører for det radikale venstre, hr. Helge Larsen, udtalte meget fornuftigt, at vi skulle forsøge at holde omkostningerne nede, for at vore erhverv

kunne konkurrere, men det er lige det stik modsatte, man går med til, hvis man går med til den foreslåede forhøjelse af benzinafgiften.

Endvidere vil benzinafgiften ramme det private vognmandserhverv urimelig hårdt, for vognmændene kan jo ikke overvælde et driftsunderskud på skatteyderne, sådan som vognmændenes konkurrent, staten, kan gøre det.

Endelig vil jeg gerne spørge den højtærede finansminister, om vi kan vente nye afgifter som følge af benzinafgiften, således som vi fik det i 1962. I 1961 blev der gennemført afgiftsforhøjelser på benzinen; den 11. januar 1962 fik man gennemført øgede vægtafgifter på diesel- og gasdrevne motorkøretøjer med den begrundelse, at der ellers ville blive en urimelig forskel på de afgifter, der betales af henholdsvis benzindrevne og gas- og dieseldrevne vogne. Nu sørger regeringen for, at der bliver en urimelig forskel mellem benzindrevne vognes driftsudgifter og gasdrevne og dieseldrevne vognes driftsudgifter, nøjagtig den samme, som vi havde den 11. januar 1962. Vil regeringen nu bruge den forskel, som den selv indfører i driftsudgifterne for de to vogntyper, til at foreslå en ny vægtafgift på gas- og dieseldrevne vogne?

Naturligvis skal statens tjenestemænd og funktionærer have deres løn og den lønstigning, de har krav på, det burde være noget helt indlysende, men hvis regeringen står over for øgede lønudgifter, som den ikke selv er uden skyld i, må den naturligvis, som man gør det i den private husholdning, underkaste sit udgiftsbudget en kritisk gennemgang og finde ud af, på hvilke områder der kan spares et tilsvarende beløb. Og det skulle jo ikke være nødvendigt for staten at spare hele den øgede lønudgift på andre udgifter på statens udgiftsbudget, for den øgede løn- og indtægtsstigning vil give staten en øget skatteindtægt. Andre ordførere har allerede været inde på de indtægtsforøgelser, som staten vil få i forhold til sidste år, og hvis regeringen er ængstelig for, at lønudpumpningen skal medføre, at forbruget presses for højt op og truer den økonomiske balance, kunne det tyde stærkt på, at der er noget galt med pristalsstigningen, for lønstigningen skulle jo kun give dækning, som det er nævnt, for